

Sygn. akt: XU-752/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 marca 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 06 marca 2014r. we W.

sprawy z odwołania **K. M.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 12 września 2013r. znak: (...). (...)

w sprawie **K. M.**

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

Sygn. akt X U 752/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca, K. M., w dniu 16 października 2013 r. (data prezentaty) wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 21 października 2013 r., znak (...). (...), utrzymującej w mocy orzeczenie organu I instancji zaliczające wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem przyczyny niepełnosprawności 05-R, orzeczenie zostało wydane na stałe, niepełnosprawność istnieje od 1994 r., ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od czerwca 2013 r. i domagał się jej zmiany poprzez zaliczenie go do wyższego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania, wnioskodawca podniósł, iż nie wyraża zgody na orzeczenie lekkiego stopnia niepełnosprawności ponieważ jego stan zdrowia uległ pogorszeniu. Wnioskodawca wskazał, że poważne schorzenia jakie mu dolegają uzasadniają przyznanie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (k.3).

W odpowiedzi na odwołanie, **organ rentowy – Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**, wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zarzucił, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny w części dotyczącej stopnia niepełnosprawności z obowiązującymi przepisami z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec tego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie odnoszące się do lekkiego

stopnia niepełnosprawności. Stopień sprawności organizmu wnioskodawcy w świetle obowiązujących przepisów prawa, nie daje podstaw do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W myśl definicji ustawowej dla ustalenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym niezbędne jest stwierdzenie u danej osoby naruszenia sprawności organizmu oraz 1) niezdolności do pracy lub zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, albo 2) konieczności czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Biorąc pod uwagę dokumentację medyczną sprawy oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, wymogi ustawowe nie zostały spełnione (k. 4).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. M. ma 51 lat. W 1994 r. przeżył złamania obu kostek podudzia lewego ora został poddany zabiegowi operacyjnemu z powodu uszkodzenia ścięgna A. prawego.

W dniu 28 lipca 2011 r. został poddany zabiegowi operacyjnemu repozycji otwartej i stabilizacji płytą P. wieloodłamowego złamania szyjki chirurgicznej i guzka większego kości ramiennej prawej.

Orzeczeniem z dnia 05 sierpnia 2013 r., (...) d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W., wnioskodawca został zaliczony do osób lekkiego stopnia niepełnosprawności (I) z symbolem niepełnosprawności 05-R (II), orzeczenie zostało wydane na stałe (III), niepełnosprawności istnieje od 1994 r. (IV), natomiast ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od czerwca 2013 r. (V).

W dniu 13 sierpnia 2013 r. wnioskodawca złożył odwołanie od orzeczenia organu I instancji.

Po rozpatrzeniu odwołania, Wojewódzki Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., orzeczeniem z dnia 12 września 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie organu I instancji, a w części dotyczącej ustaleń zawartych w punktach V – ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od czerwca 2013 r. oraz odpowiedniego zatrudnienia- wskazana praca lekka uchylił zaskarżone orzeczenie i orzekł w punkcie V – ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od marca 2013 oraz odpowiedniego zatrudniania wskazana praca lekka bez wymogu forsowania dochodzenia.

Dowód: dokumentacja w aktach (...) (plik w aktach sprawy).

Biegli sądowi z zakresu chirurgii ortopedii, neurologii rozpoznali u wnioskodawcy stan po leczeniu operacyjnym ścięgna A. prawego, stan po leczeniu złamaniu wieloodłamowego szyjki kości ramiennej prawej. Stan po złamaniu obu kostek podudzia lewego oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego.

Na podstawie dokonanej analizy dokumentacji zawartej w aktach sprawy, biegli wydali opinię, iż stan zdrowia wnioskodawcy nie uzasadnia stwierdzenia, że może on być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Dowód: opinia biegłych sądowych z dnia 26.11.2013 r. k. 9-12.

Pismem z dnia 19 lutego 2014 r. (data prezentaty) wnioskodawca wniósł zarzuty do opinii biegłych podnosząc, iż jest nieobiektywna oraz krzywdząca. Wnioskodawca wskazał, że stan jego zdrowia uległ pogorszeniu, a poważne schorzenia wskazują na to, iż nie bezpodstawnie w okresie od stycznia 2012 r. do maja 2013 r. przyznano stopień umiarkowany. Powód wskazał, że dodatkowo leczy się u kardiologa i laryngologa. (k.24).

Organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych , ***bezsporne.***

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności z akt (...) i znajdującej się tam dokumentacji medycznej oraz z opinii biegłych sądowych, Sąd Rejonowy nie znalazł podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Zaskarżonym orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 12 września 2013 r. (znak (...). (...)), wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2010 r., nr 214, poz. 1407 ze zm.), do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast w myśl z ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaka wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Biegli sądowi z zakresu chirurgii ortopedii, neurologii rozpoznali u wnioskodawcy stan po leczeniu operacyjnym ścięgna A. prawego, stan po leczeniu złamaniu wieloodłamowego szyjki kości ramiennej prawej. Stan po złamaniu obu kostek podudzia lewego oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego.

Jak wskazał biegły neurolog wnioskodawca bez pomocy staje na palcach i piętach. Kontakt logiczny prawidłowy. Próba R. ujemna. Nerwy czaszkowe unerwiają się symetrycznie. Szyja o prawidłowej ruchomości i prawidłowym napięciu mięśni przykręgosłupowych. Kręgosłup w odcinku lędźwiowym z prawidłową ruchomością i prawidłowym napięciem mięśni przykręgosłupowych. Kręgosłup w odcinku lędźwiowym z prawidłową ruchomością i prawidłowym napięciem mięśni przykręgosłupowych. Próba palce-podłoga 10 cm. Kończyny górne bez niedowładów i asymetrii odruchów. Ograniczenie ruchomości braku prawego. Kończyny dolne bez niedowładów odruchów skokowych nie wywołano. Ograniczenie ruchomości stawu skokowego lewego. Objawy korzeniowe ujemne. Objawy piramidowe ujemne.

Biegły ortopeda wskazał na budowę ogólną prawidłową oraz prawidłową postawę. Chód wydolny. Czaszka prawidłowo wysklepiona. Oczy osadzone i ustawione prawidłowo, źrenice równe, okrągłe, symetryczne. Reakcja na światło i akomodację zachowana. Kręgosłup szyjny o ruchomości prawidłowej. W pozostałych odcinkach kręgosłupa fizjologiczne krzywizny prawidłowe, napięcie mięśni przykręgosłupowych prawidłowe, symetryczne. Ruchomość kręgosłupa lędźwiowego prawidłowa. Objawy korzeniowe obustronne ujemne. Objawy szczytowy ujemny. Klatka piersiowa symetryczna, prawidłowa wysklepiona i ruchoma oddechowa. Kończyny górne anatomicznie i czynnościowo bez zmian. Łukowata blizna braku prawego nieznacznie ograniczona. W kończynach dolnych poszerzenie obrysów lewego stawu skokowego ze sztywnością stawu. Blizna po operacji ścięgna A. prawego. Obrisy, zawartość i ruchomość dużych stawów kończyn górnych i dolnych bez odchyłeń od stanu prawidłowego. Czynność chwytowa obu rąk prawidłowa, ruchy precyzyjne i opozycja kciuka zachowane. Biegli wskazali, iż wnioskodawca był leczony operacyjnie z powodu uszkodzenia ścięgna A. prawego, złamania wieloodłamowego kości ramiennej. Przebył także złamanie obu kostek podudzia lewego. W badaniu biegli stwierdzili poszerzenie stawu skokowego lewego z bardzo ograniczoną ruchomością stawu skokowego, które nie ogranicza wydolności chodu wnioskodawcy. Po przebytych złamaniu prawej szyjki kości ramiennej utrzymuje się nieznaczna ograniczona ruchomość barku prawego. Jednak ograniczenie to nie powoduje dysfunkcji w zakresie prawej kończyny górnej. W ocenie biegłych stwierdzone

urazy przy prawidłowym stanie przedmiotowym narządu ruchu i układu nerwowego nie upoważniają do zaliczenia powoda do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła ich autentyczności i wiarygodności.

Sąd przyznał walor wiarygodności opinii biegłych sądowych z dnia 26 listopada 2013 r. sporządzoną w toku niniejszego. W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłych sądowych jest rzetelna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i badaniu ubezpieczonego i Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia, iż brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wydający w sprawie opinię biegli sądowi są lekarzami niezależnymi. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego, jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Jednocześnie podkreślić należy, że w ramach swobody oceny dowodów decyduje sąd ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, które realizuje zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zanegowania stanowiska biegłych określonego w przedmiotowej opinii.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie, Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Jednocześnie Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń wnioskodawcy w zakresie opinii biegłych sądowych gdyż stanowiła bezzasadną polemikę z opinią biegłych sądowych. W ocenie Sądu opinia została sporządzona przez osoby obiektywne, w sposób rzetelny i była merytorycznie uzasadniona. Biegli wydali opinię po przeprowadzeniu szczegółowych badań oraz w oparciu o akta sprawy. Ponadto należy wskazać, że biegli sądowi są osobami o wysokich kwalifikacjach zawodowych.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

W tym miejscu podkreślić należy, że fakt przyznania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w okresie od stycznia 2012 roku do 31 maja 2013 r. na podstawie orzeczenia z dnia 21 maja 2012 r. znak (...) . (...) nie prowadzi do wniosku iż w dalszych okresach stan ten będzie się utrzymał albo będzie ulegał wyłącznie pogorszeniu. Sąd orzekając

brał pod uwagę stan zdrowia powoda na chwilę wydania orzeczenia wskazujący na jego polepszenie pozwalające przyznanie wnioskodawcy lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Mając na uwadze powyższe Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.